

Allegretto.

Du, som din Bo --- lig har i --- mel --- lem Skiol --- de, som hæn --- ger höit i Be --- ras Sal, stieg
ned o Har --- pe! lad din Stem --- me ly --- de, vie Va --- len til Ein --- he --- ri --- a.

2.

Af Heltens Öine blinkte Siælen freidig;
Stærk stod han som den lyse Klint.

Omkring hans Skuldre Stormene sig stödde ---
De vifted kun den tunge Lok.

5.

Nu higed Alf at følge sin Veninde,
Men skyede hæderløse Död.
Han frygted at i Dunkelhed paa Graven
Kun skulde vifte Tidslens Skiæg.

3.

Da saae han den sortöiede Gyrithe,
Og Möen smelted Heltens Bryst,

Som Foraarsolen naar dens Blik forvandler
Sneebarken til en Taareflod.

6.

Da stormed Hagbarth, lig en Geierskagel,
Med Örnevinger paa sin Hielm.

Hans Skiold var blodigt, som den fuldeMaane
Bag Sværdet traadte skumle Död.

4.

Men ak hun blegned, som naar Solen
I Hösten svöbt i Taagers Dragt,
Besöger Jssefiordens dunkle Bölges
Alfader tog den Yndige.

7.

De stevnet frem, höit/bölged deres Glavind
Som Engens Siv i Höstens Vind.

Guulbenet Rovfugl glædte sig.

Læg Hiortens Takker nu ved Gravens Side,
Læg Sverdet under Askens Kruus.

En Steen skal reise sig med Muus, og tale
Om Alf, til Oldingsegene.

Tit vandred vi i Sigarskov tilsammen
At fælde dunkelbrune Hiort.

Nu hyle den henfarne Jægers Hunde,
Og døe af Troskab paa hans Grav.

Dug dækker snart den grønne Høi; den glindser
Som Øiet giennem Taareskiær.

Men hist paa Sky to armindslyngte Skygger
Til Freia svæver Favn mod Favn.
Oehlenschläger.

Andante. No: 2.

Min Hielm er mig for blank og tung, mit Skiold mig slet be-skiærmer. Jeg fö-ler det skiöndt
Jeg Li-vets bed-ste Ro-se Bröd, og Frei-a væ-re lo-vet! Kom, kiære Död, nu

ieg er ung, at snart sig Dö--den nær--mer. Læg hendet fryg--te--li--ge Staal paa Hel--tens Bau--ta
i dit Skiöd ned--læg--ger jeg mit Ho--ved. Flyv raske Fugl! frygt Rei--sen ei, stræk ud de Vin--ger

ste--ne. J Lun--den staaer en Nat--vi--ol, der hvi--ler mi--ne Be--ne.
spæ--de. Du svæ--ver til en e--vig Mai! og til en e--vig Glæ--de.